

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Гж1-743/25
13.10.2025. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Марије Петковић, председника већа, Данијеле Марић и Слободана Ивановића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Мирјана Ћирковић Мидић и Јелена Драгутиновић, адвокати из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Дирекција Полиције, Управа граничне полиције, Служба за границу, Регионални центар граничне полиције према Црној Гори, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради утврђивања дискриминације, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Пазару П1. бр. 3/24 од 06.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 13.10.2025. године, донео је

П Р Е С У Д У

I ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца АА из ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Новом Пазару, П1 бр. 3/24 од 06.03.2025. године.

II ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару П1. бр. 3/24 од 06.03.2025. године, ставом I изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца АА из ..., којим је тражио да се утврди постојање дискриминације од стране тужене, те да је повређено начело једнаких права и обавеза, чиме је извршена дискриминација тужиоца по основу места рада и да се забрани туженој даље вршење дискриминације према тужиоцу.

Ставом II изреке тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 24.750,00 динара.

Против наведене пресуде благовремено је изјавио жалбу тужилац, побијајући је из свих законских разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. Закона о парничном поступку.

Апелациони суд је испитао првостепену пресуду на основу одредбе члана 386. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...10/23), као и у границама жалбених навода, након чега је утврдио да је жалба неоснована.

Првостепена пресуда није донета уз битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1, до 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде жалба конкретно не указује већ се на овај законски разлог само паушално позива.

Неосновано се жалбом указује и да је побијана пресуда донета на основу чињеничног стања које није правилно и потпуно утврђено, као и уз погрешну примену материјалног права.

Према чињеничном стању које је утврдио првостепени суд, тужилац је радни однос код тужене засновао 20.08.2014. године, као полицијски службеник у Граничној полицији ..., а након тога је почев од 01.01.2019. године распоређен на радно место Гранични полицајац у Дирекцији полиције, Управа граничне полиције, Служба за границу Регионални центар Граничне полиције према Црној Гори. Решењем тужене којим је распоређен на место граничног полицајца, тужиоцу је утврђен коефицијент плате, с тим што није наведено да ли у коефицијент плате улази и накнада за исхрану у току рада. Тужилац у Служби граничне полиције ... ради дванаесточасовно радно време и он на име исхране не добија ланч пакет, бонове, нити постоји кухиња у којој би се хранио. Међутим, неке његове колеге, тачније, полицајци који је раде у копненој зони безбедности према административној линији са АП Косово и Метохија, који такође имају дванаесточасовно радно време, добијају ланч пакете, док припадници жандармерије у Београду, Новом Саду, Краљеву и Нишу, као и запослени у Полицијској бригади, добијају бонове ради исхране у ресторану. Правилником о обезбеђивању исхране и смештаја у МУП-у (Службени гласник РС 2772021 од 24.03.2021. године), у члану 3 наведеног Правилника је предвиђено да услуге исхране без накнаде у редовном раду обезбеђује се полицијским службеницима и другим запосленима и то: полицијски службеници Дирекције полиције, ПУ за град Београд, Одељење за посебне акције Одсека за полицијско хапшење; полицијски службеници Дирекције полиције, УКУП, Одељење за посебне акције, Служба за борбу против организованог криминала; полицијски службеници Дирекције полиције Оперативног састава Хеликоптерске јединице, полицијски службеници Дирекције полиције ПУ за Град Београд, Интервентне јединице; полицијским службеницима и другим запосленима у штабу министарства за АП Косово и Метохија и Копненој зони безбедности, полицијским службеницима Дирекције полиције оперативног састава жандармерије; полицијски службеници Дирекције полиције Оперативног састава Специјалне антитерористичке јединице, полицијски службеници Дирекције полиције, Ронилачки центар Жандармерије. Најзад, тужилац није подносио захтев туженој за накнаду трошкова исхране у току рада, нити је против тужене подносио тужбу ради остваривања овог права.

Код оваквог утврђеног чињеничног стања, правилно је првостепени суд применио одредбе материјалног права на које се позвао у образложењу побијане пресуде када је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца и одлучио као у ставу I изреке побијане пресуде.

Оспоравајући правилност утврђеног чињеничног стања, као и правилност материјалног права које је применио првостепени суд, жалба тужиоца је усмерена на тврдњу да је неутемељен и погрешан закључак суда изражен у побијаној првостепеној пресуди да не постоји дискриминаторско поступање према тужиоцу, нити да постоји

акт дискриминације, тако да се жалбом истиче да је тужилац учинио вероватним постојање дискриминаторског поступања тужене и то у области рада, на тај начин, што тужена обезбеђује исхрану запосленима у Одредима Жандармерије Ниш, Краљево, Београд, Нови Сад, запосленима у бригади полиције, згради СИВ-а, као и запосленима који фактички обављају посао на административним прелазима Јариње, Брњак и др, док тужиоцу није обезбеђена исхрана и поред тога што се послови које тужилац обавља у суштини и не разликују од послова које обављају полицајци у напред наведеним местима.

Овакви жалбени наводи тужиоца су по оцени Апелационог суда неосновани, а све из разлога јер се при овако утврђеном чињеничном стању радно ангажовање тужиоца, тј. његово место запослења као лично својство, не може сматрати основом дискриминаторског поспутања заснованог на овом обележју. Неједнако поступање није засновано на личном својству тужиоца јер организациона јединица у којој је тужилац распоређен у оквиру систематизације радних места код тужене се не може сматрати обележјем личности. У контексту напред изнетог, свакако ваља напоменути да у конкретном случају нема ни повреде начела једнакости из члана 21. Устава РС и члана 4. Закона о забрани дискриминације, као и да нема повреде права на основу рада јер је поступање туженог послодавца у складу са одлуком Министарства унутрашњих послова, Правилником о обезбеђивању исхране и смештаја у МУП-у (Службени гласник РС 2772021 од 24.03.2021. године) и није засновано на личном својству.

Такође, осим напред изнетог, овакви жалбени наводи тужиоца су по оцени Апелационог суда неосновани и из разлога јер је институт дискриминације (а посебно лична својства у вези којих према некоме може бити извршена дискриминација), ближе прописан одредбом чланом 2. Закона о забрани дискриминације („Сл. Гласник РС“ бр. 22/09, 52/21). Наиме, одредбом члана 2. Закона о забрани дискриминације, прописано је да изрази „дискриминација“ и „дискриминаторско поступање“ означавају свако неоправдано прављење разлике или неједнако поступање, односно пропуштање (искључивање, ограничавање или давање првенства), у односу на лица или групе, као и чланове њихове породице, или њима блиских лица, на отворен или прикривен начин, а које се заснива на раси, боји коже, прецима, држављанству, националној припадности или етничком пореклу, језику, верским или политичким убеђењима, полу, родном идентитету, сексуалној опредељености, имовном стању, рођењу, генетским особеностима, здравственом стању, инвалидитету, брачном и породичном статусу, осуђиваности, старосном добу, изгледу, чланству у политичким, синдикалним и другим организацијама и другим стварним, односно претпостављеним личним својствима.

Одредбом члана 4. истог закона, прописано је да су сви грађани једнаки и уживају једнаку правну заштиту без обзира на лична својства, а у складу са тим, прописана је обавеза поштовања начела једнакости, односно забране дискриминације.

Према одредби члана 16. став 1. Закона о забрани дискриминације, забрањена је дискриминација у области рада, односно нарушавање једнаких могућности за заснивање радног односа или уживање под једнаким условима свих права у области рада, као што су право на рад, на слободан избор запослења, на напредовање у служби, на стручно усавршавање и професионалну рехабилитацију, на једнаку накнаду за рад једнаке вредности, на правичне и задовољавајуће услове рада,

на одмор, на образовање и ступање у синдикат, као и на заштиту од незапослености. Одредбом става 3. истог члана, прописано је да се не сматра дискриминацијом прављење разлике, искључење или давање првенства због особености одређеног посла код кога лично својство представља стварни и одлучујући услов обављања посла, ако је сврха која се тиме жели постићи оправдана, као и предузимање мера заштите према појединим категоријама лица из става 2. овог члана (жене, труднице, породиље, родитељи, малолетници, особе са инвалидитетом и други).

Правило о терету доказивања код института дискриминације, ближе је уређено одредбом члана 45. овог закона, при чему је ставом 2. овог члана посебно прописано да уколико тужилац учини вероватним да је тужени извршио акт дискриминације, терет доказивања да услед тог акта није дошло до повреде начела једнакости (начела једнаких права и обавеза), сноси тужени.

Поштујући ове правне норме, у конкретном случају, правилно је поступио првостепени суд када је одбио тужбени захтев тужиоца за тражено утврђење и одлучио као у ставу првом изреке. Наиме, да би у конкретном случају могло бити утврђено да је тужилац у спорном периоду претрпео дискриминацију од стране тужене, потребно је било да постоји незаконито поступање тужене (чињење или нечињење), које је јасно и недвосмислено усмерено на неко лично својство тужиоца из члана 2. овог закона, да су исти акти дискриминације сходно правилу из члана 45. став 2. Закона о забрани дискриминације на несумњив начин подигнути на потребан степен вероватноће и да је јасно опредељено и идентификовано угрожено лично својство тужиоца, као и да је остварена претпоставка узрочности тј. утврђено постојање узрочно-последичне везе између штетникових радњи и штете коју је оштећени стога претрпео, а што овде није случај.

Осим напред изнетог, ваља напоменути да Европска конвенција за заштиту људских права и основних слобода у члану 14. прописује да се уживање права и слобода, предвиђених у овој конвенцији обезбеђује без дискриминације по било ком основу, као што су пол, раса, боја коже, језик, вероисповест, политичко или друго мишљење, национално или социјално порекло, веза са неком националном мањином, имовно стање, рођење или други статус. У члану 1. Протокола 12 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода утврђена је општа забрана дискриминације у остваривању сваког права које предвиђа закон, тако што је у ставу 1. прописано да ће се свако право које закон предвиђа остварити без дискриминације по било ком основу, као на пример по раси, боји коже, вероисповести, политичком и другом уверењу, националном или друштвеном пореклу, повезаности с националном мањином, рођењу или другом статусу, а ставом 2. прописано је да јавне власти неће ни према коме вршити дискриминацију по основима који су поменути у ставу првом.

Дакле, из свега напред наведеног произилази да је главно обележје дискриминације неоправдано прављење разлике између лица по основу неког личног својства, односно неједнако поступање у односу на друга лица у истој или сличној ситуацији. У конкретном случају, Апелациони суд, једнако као и првостепени, сматра да тужилац у поступку није доказао, нити утврђене околности на било који начин указују, да је у односу према њему од стране тужене дошло до било каквог неоправданог прављења разлике или неједнаког поступања, нити да постоје исте или сличне ситуације које указују на неоправдано прављење разлике према тужиоцу у односу на друго лице, нити се указује да било које лично својство тужиоца, узрокује

било који вид дискриминаторског понашања према тужиоцу, ово нарочито имајући у виду да терет доказивања везан за регулисање питања која се односе на исхрану појединачних јединица МУП-а Републике Србије, није прешло на тужену јер тужилац у поступку није учинио вероватним да је тужена извршила акт дискриминације, а што је дужан да учини сходно члану 45. став 2. Закона о забрани дискриминације.

Према томе, како се ни осталим жалбеним наводима не доводи у сумњу законитост и правилност првостепене пресуде у ставу првом изреке, Апелациони суд је у складу са одредбом члана 390. ЗПП, одлучио као у ставу 1. изреке ове пресуде, с тим што је потврдио и одлуку о трошковима парничног поступка садржану у ставу другом изреке јер је донето правилном применом одредаба чланова 153. и 154. ЗПП.

Најзад, ставом 2. изреке ове пресуде, Апелациони суд је применом одредбе члана 165. став 1. ЗПП, одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка јер тужилац није успео у поступку по жалби.

**Председник већа – судија
Марија Петковић с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**